

Az a nap is úgy indult, mint a többi. Anna korán ébredt. Sietett az öltözködéssel, hogy mire szülei végeznek a jószágok körül, akkorra kész legyen a reggeli elkészítésével. Derékig érő barna haját kontyba tekerte. Mandulavágású barna szemei csillogtak az ablakon beáradó reggeli fényben. Az egyszerű, saját maga készítette egyenes szabású ruha és a vékony kardigán jól állt karcsú testén.

A konyhában ezernyi apró feladat várt rá, s ő időben szeretett volna végezni.

Szülei, Kordási István és Nagyos Etelka már esküvőjük után elhatározták, hogy jószágokkal és földműveléssel fognak foglalkozni. Mára már 70 hektár földön gazdálkodtak, 20 tehén és sok-sok apróbb lábasjószág kérte napi betevőjét.

Ez nehéz élet, s ők azt szerették volna, hogy a két lányuk, Anna és az egy évvel fiatalabb húga Emma tanulják meg azt, mi a munka, de könnyebb megélhetést találjanak önmaguknak.

Mindkét lány sokat segített. Ennek ellenére kitűnően tanultak, az iskolában kimagaslóan teljesítettek. Álmaik valóra váltásához szükségük is volt a kiváló teljesítményekre. Mindketten Amerikába szeretnének kijutni, hogy ott végezhesék el az egyetemet.

--

Ehhez számukra egyik elengedhetetlen feltétel a kifogástalan angol nyelvtudás. A másik a kiváló tanulmányi eredmény, a harmadik, és talán a legkevesebb a legfontosabb: megfelelő anyagi háttér előteremtése. Ezért a negyedéves gimnazista Anna, és húga nagyon sokféle forrásból próbált pénzhez jutni. Emmával hosszú évek óta gyűjtöttek, hétvégeken szórólapot terítettek, és segítettek a szomszédban lakó varrónőnek, aki mindig tele volt megrendeléssel. Így Annáék a szabás-varrás mesterséget is elleshették tőle. Takarítást is vállaltak az utcában lakó idős embereknél. Miután Anna megszerezte a felsőfokú angol nyelvvizsgáját, órákat adott iskolásoknak. Mire véget ér a tan-

év, lesz annyi pénze, hogy a repülőjegyet és egy kis lakás bérletét fedezze „odakint”. Ehhez az első erőpróba, hogy felvegyék az egyetemre New Yorkba. Ha kint lesz, ott majd keres munkát, amiből továbbra is megélhet.

Tervezi, hogy a karácsony előtt tartott kirakodóvásáron részt vesz saját készítésű rajzaival és festményeivel. Évek óta komolyan foglalkozik a rajzolással. Könnyűszerrel megrajzol, megfest bármit, ami megragadja a fantáziáját.

--

Szüleik féltették őket a túlzott leterheltségtől, de meg voltak győződve arról, lányaik mire képesek.

Sokat dolgoztak azért, hogy álmaik és vágyaik teljesüljenek. Ezt édesanyjuk és édesapjuk nagyra is becsülte. Ők is így kezdték valaha. Munka, munka, munka. És ez már elkíséri őket végig az útjukon. Nekik még nem adatott meg a sok-sok évig tartó tanulás.

--

Azon a reggelen, mint mindig, Anna sürgölődött a konyhában. Feketekávé, meleg kakaót, rántottát és sült szalonnát készített reggelire. Miközben a tűzhely mellett állt, kinézett a vele szemközt lévő ablakon, és megállapította, hogy hamarosan itt a tél. A nap még szikrázó fényben tündökölt, de napközben a melege már megkopott. A falevelek barnára, sárgára, vörösre színeződtek, és szép lassan lehullottak. Az ablak előtt egy terebélyes vérszilvafa állt. Vörösös-bordós levelei lassan sötétedni kezdenek, és hamarosan megválnak az ágaktól. Anna szerette ezt az évszakot, bár egy kicsit az elmúlást idézte elé. Igazi színparádét nyújtott számára, amit szívesen megfestett már számtalan képén. Eldöntötte, hogy szabadidejében újra a vászon elé fog ülni, de hogy az mikor lesz, azt egyelőre nem tudta. Számára most az volt a fontos, hogy takarosán megterítsen, és a reggelit az

asztalra készítse. Addig húga végez az ágyazásokkal, szellőztetéssel, a szülei pedig az etetéssel. Mire apjáék beléptek az ajtón, akkorra töltötte ki nekik a gőzölgő kávét. A munka után jólesett a kiszolgálás. Anna a finom reggeli után takaros rendet rakott a konyhában, majd meglocsolta a szebbnél szebb virágokat, amik a lakásban voltak, és megdicsérte őket fejlődésükért. Nagyon szerette a növényeket. De ezzel nem volt egyedül. Édesanyja és húga is rabja volt ennek a szenvedélynek. A lakásnak talán már nem is volt olyan pontja, ahol nem lehetett virágot találni. Erre mondta az édesapjuk igen találóan az egyik télen, hogy olyan érzése van, mintha egy trópusi őserdőben élne. A növényzet és a páratartalom is stimmelt. Valójában ő is szerette a virágokat. Minden neves alkalomra különleges virágszépességekkel ajándékozta meg családját. Aztán képes volt napokig élcelődni, ha azon kapta őket, hogy beszélnek a virágokhoz. Hiába bizonygatták neki hárman is, hogy a virágok éreznek, neki a virágok csak virágok maradtak. Amit, ha gondo-zunk élnek, ha túllöntözünk, kirohadtak, ha nem locsolunk kiszáradnak, ha elvirágoztak, akkor pedig zöldek maradnak, és semmi több. Ápolás közben ezek a gondolatok jutottak az eszébe egy pillanatra. Nem tudott most hosszan merengeni apja valós, vagy vélt igazságán, mert gondolatai már tovább is röppentek. Az asznapi teendői sorrendjét gondolta át.

--

A főzés előkészületei ráérnek, ugyanis ma nem megy iskolába. Össze kell állítania a felvételi anyagát, amit megküldtek számára. Önéletrajzot ír, és a már lefordítottat bizonyítványait mellécsatolva, elküldi a leendő iskolájába.

Az egyetem titkárságáról az asszisztens részletes leírásban tájékoztatta mindarról, hogy mit írjon bele az önéletrajzába. Ám az előzetesen elküldött tanulmányi eredményei alapján szinte biztos sikeres a felvétele. Ha minden jól alakul, akkor még ösztöndíjat is kaphat.

Természetesen elé kell ülnie a világhálónak is, hogy az egyetemhez közel lévő kiadó lakáshirdetések között nézelődjön. Egyelőre még csak az árak érdeklik, hogy tudjon kalkulálni, de később foglalnia is kell egy kellemes kis otthont.

Mire végzett az életrajza megírásával, akkorra eltelt a délelőtt. Ideje volt a ház körüli feladatait ellátni. Nagyon szeretett főzni, sütni, ezért ez a munka nem volt számára túlságosan megterhelő. Szülei szívesen fogadták a fantáziája szülte alkotásait, melyek néha nem sikerültek tökéletesre. Friss húst mindig talált a hűtőben, ezért könnyen tudott tápláló, finom étkeket alkotni. Édesapja egész nap a földeken dolgozott, így igényelte a laktató ételleket. Anyukája napközben a háziállatokat, és a kert körüli teendőket látta el.

Egy óra elteltével, mielőtt elharangozták a delet, asztalra tette a gőzölgő finomságokat. A mai ebédje szintén egy újítás volt: gombás, zöldséges sült hús, párolt rizzsel. Ez nagyon elnyerte a család tetszését, és felvették a kedvenc ételeik képzeletbeli listájára. Étkezés után rendet tett a konyhában, majd a gépe mellé ült, hogy megfelelő szálások után nézzen odakint. Amit hirdettek, azok elég drágák voltak Anna számára. Mert ha minden vagyonát lakbérre költi, akkor nem marad pénze a megélhetésre. Nem is beszélve a szükséges jegyzetek megvásárlásáról! A leendő munkahelyben nem bízhatott, mivel az csak akkor lesz biztos, ha már ott lesz, s talál megfelelőt. A hátralévő nyolc-tíz hónap alatt annyi pénzt kell keresnie még, hogy ha nem is talál gyorsan állást, akkor is legyen elegendő pénze arra, hogy szerényen, de el tudja végezni az egyetemet, anélkül, hogy felélné teljesen a tanulmányaira félretett pénzt.

A szülei már születésük óta gyűjtenek nekik, de ő szeretne a saját erejéből boldogulni. Kicsi koruk óta nagyon takarékosan éltek, ezért a kapott zsebpénzek mára igen szép összeget tettek ki. Mivel ők már régen eldöntötték, hogy mind a ketten Amerikában fognak ledoktorálni, és ott fognak férjhez is menni. Szülei eleinte összerosolyogtak, amikor a két óvodás lányuk ilyen álmokat szövögetett, de aztán

hamarosan rájöttek, hogy ez korántsem csak álom. A két lány maximális teljesítményt nyújtott az iskolában, mert tudták, csak így érhetik el a céljaikat.

--

A Kordási házaspár komoly házi feladatot kapott az élettől. Két gyermek külföldi taníttatása nagyon nehéz terheket ró egy falusi családra. Mivel a lányok elhatározása szilárdnak bizonyult, úgy döntöttek, mindent megtesznek a vágyaik megvalósulásáért. Évről évre egyre több földet műveltek meg, és a jószágok száma is szépen gyarapodott. Kordásiné egy héten kétszer is kiment a piacra, kivitte a tojásokat és a konyhakertben megtermelt zöldségeket, gyümölcsöket. A piacos kassza tartalmát mindig két egyenlő részre osztotta, s félretette a lányai részére. A falubeliek mind ismerték őket, ezért sokszor hozzájuk mentek, ha gyorsan szükségük volt tojásra, vagy friss húsrá, zöldségre. Így a ház körüli munkák nemhogy fogytak volna, inkább szaporodtak. Ez így volt már tizenöt éve.

Anna és Emma szerették volna, ha szüleik egy kissé több időt töltenének a pihenéssel, és kevesebbet a munkával. Tudatában voltak annak, hogy mindezt értük teszik, az álmaik megvalósulása érdekében. De féltették is őket, mert azt szerették volna, hogy egészségüket megőrizve élhetnék meg időskorukat. Úgy, mint a nagymamájuk, aki átélt két világháborút, és csak két osztályt végezhetett el, mert már kicsi lányként cselédnek kellett állnia. Ő kilenc évesen már dolgozott, s tette ezt majdnem nyolcvan éves koráig. Akkor nagyon lerobbant a lába. A vérnyomása és a szíve is sokat rendetlenkedett. Ma már alig-alig bír kimozdulni a lakásból, s csak akkor jut ki az utcára, amikor a két unokája közül valamelyik beleülteti a szomszéd Tóthi nénitől örökölt toloszékbe. Még szerencse, hogy a nagyihoz csak „át kellett nézni”. Ugyanis az ő háza éppen az előttük lévő portára épült. Sokszor áttolták magukhoz, s így nem volt egyedül. Sok-